

Nou Webdoc:

Deshumanitzades

Camins migratoris

travessats per la burocràcia,

el racisme i el patriarcat



Pepa Roselló

Comunicació Entrepobles

1 de cada 7 persones al món és migrant, 5.400.000 migrants habiten a l'estat espanyol, un 57% son dones i més de 500.000 persones estan en situació administrativa irregular

Per què fugen dels seus territoris? Quins camins han de travessar per arribar aquí? Quines traves burocràtiques racistes i patriarcal han de patir?

En col·laboració amb el mitjà de comunicació La Directa i Brigades Internacionals de Pau de Catalunya, a Entrepobles responem a aquestes preguntes al webdoc **Deshumanitzades: camins migratoris travessats per la burocràcia, el racisme i el patriarcat**. A través d'una investigació periodística i audiovisual aprofundim en el camí migratori a l'Estat espanyol des d'una mirada feminista.

UNA LLEI RACISTA QUE VULNERA LA DIGNITAT DE LES DONES

Un milió i mig de persones migrants de l'Amèrica Llatina viuen a l'Estat espanyol de manera regular. Desenes de milers ho fan de manera irregular. Situacions de violència derivades d'un model econòmic exportat des d'Occident amb la petjada d'empreses espanyoles, les obliguen a sortir dels seus territoris i, en arribar a sòl espanyol, es troben amb una extensió d'aquestes violències. La llei d'estrangeria i el sistema d'asil estan impregnats d'una burocràcia considerada, per moltes, racista, que deshumanitza aquelles qui l'han de travessar i que vulnera especialment la dignitat de les dones.

En aquest webdoc diverses persones migrants ens conten en primera persona la seva experiència, per què han de fugir dels seus països, en quina situació estan i com el suport mutu i les xarxes informals de suport són, en tots els casos, l'única manera de sobreviure i superar aquestes violències i les seves seqüeles.



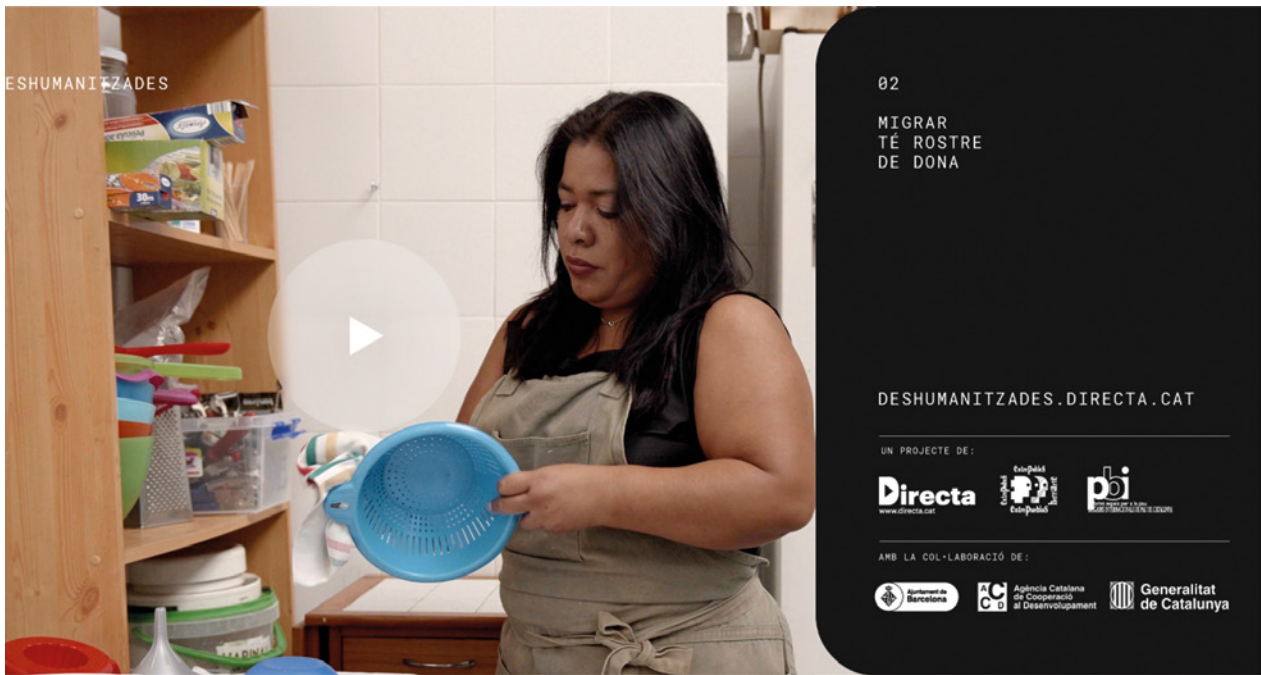


ESP TARJETA DE RESIDENCIA E00000000

DESHUMANITZADES

ELS LABERINTS
BUROCRÀTICS,
RACISTES I
PATRIARCALS
DE LA MIGRACIÓ





Com, per exemple, Susana Espinoza, del Perú, que va arribar a l'estat espanyol sola fugint d'una relació i societat masclista. En arribar, i gràcies a les xarxes informals, va iniciar un periple per diverses cases de persones que l'acolliren de manera solidària en "uns mesos de molta angoixa", durant els quals va treballar en jornades infinites venent menjar al metro i netejant cases.

Altre cas és el de Carolina Murcia, d'Hondures, que va venir a l'Estat espanyol fugint del seu país, va haver de sortir per ser testimoni protegit. A la recerca de refugi es va trobar amb un sistema d'asil i un mercat laboral poc preparats per acollir persones de la comunitat LGTBIQ+.

Dalila Argueta, defensora hondurenysa, va haver de fugir per denunciar un projecte miner a Guapinol. Va deixar els seus fills a Hondures, i en arribar a l'estat espanyol va veure com el dret al reagrupament familiar no estava garantit. Ella comenta que quan li va arribar l'estat de refugiada no s'ho va pensar dos voltes i va anar a un país veí per poder recuperar els seus fills. "No vaig poder més: em vaig saltar el reagrupament. Havia esperat sis mesos i ni tan sols m'havien contestat, així que vaig anar per l'altra via, que és anar a buscar-los".

El principal obstacle que es troben les que intenten portar la seva família cap a l'Estat espanyol són els llargs períodes d'espera derivats de la densa burocràcia.

Eli González després de pors, llargues cues i diversos obstacles burocràtics, va aconseguir presentar la sol·licitud d'asil el gener de 2019, tres mesos després d'haver-se vist obligada a fugir del seu país, Nicaragua. El seu cas és de maternitat segrestada per la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència (DGAIA) de la Generalitat de Catalunya. Eli denuncia la violència d'una retirada de custòdia del seu fill: "Les treballadores de la DGAIA van ser racistes, incomprensives, sentia que jo els explicava una cosa i elles entenien el que volien entendre".

02

MIGRAR
TÉ ROSTRE
DE DONA

DESHUMANITZADES.DIRECTA.CAT

UN PROJECTE DE:



AMB LA COL·LABORACIÓ DE:



DONES PRECARITZADES

Moltes de les persones migrades procedents de l'Amèrica Llatina són majoritàriament dones, a causa de la creixent feminització de la pobresa, la violència patriarcal i la demanda de treballadores en el sector –cada vegada més precaritzat– de les cures de la llar.

Tota persona migrant sense papers travessa emocions com la por, el temor a denunciar o accedir a qualsevol servei que tingui a veure amb institucions públiques i que pugui significar una detenció, un trasllat a un centre d'internament d'estrangers (CIE) i una deportació. Por, fins i tot, a anar a demanar ajudes per a l'alimentació o l'habitatge a Serveis Socials. En aquesta investigació també ens hem adentrat a la llei d'estrangeria. Segons Victoria Canalla, activista migrant i membre del moviment Regularització Ja! es tracta d'una llei racista perquè contempla qui ve de fora com un subjecte diferent: l'altre". "No és una llei garantista, sinó que crea una situació de no drets que implica l'exclusió d'una minoria, ja que l'exposa a la violència en quedar fora de les polítiques públiques i l'obliga constantment a esquivar obstacles", afegeix.

A més, per poder regularitzar-se també han de passar per traves burocràtiques, "La llei ens treu la possibilitat de tenir els mateixos drets que la resta de persones i ens deixa en uns llimbs legals durant almenys tres anys, durant els quals serem explotades treballant de manera irregular. I, per sortir d'aquí, hem de fer de tot i més.", assegura Ana Isabel Ríos, migrant colombiana.

Les seves experiències mostren com les lleis d'estrangeria i de dret a l'asil, lluny de ser garantistes, comporten situacions de no drets i les exposen a diverses situacions de violències. Es requereixen, per tant, polítiques públiques que garanteixin els drets de les persones migrants, especialment de les dones, en tota la seva integritat, des d'una mirada feminista i amb un enfocament LGTBIQ+.



Per conèixer totes les històries entra al webdoc www.deshumanitzades.directa.cat

